

ПРОЗОВА СПАДЩИНА С. ПИЛИПЕНКА У ЛІТЕРАТУРНОМУ КОНТЕКСТІ «ЧЕРВОНОГО РЕНЕСАНСУ»

У статті основна увага зосереджується на визначенні місця прозового доробку С. Пилипенка, одного з яскравих представників українського літературного процесу початку ХХ століття, у вітчизняному загальнокультурному просторі. Визначено домінуючі риси прозового дискурсу письменника (жанрові, ідейно-тематичні, сюжетно-композиційні, мовно-образні особливості). Під кутом зору авторської своєрідності проаналізовано прозові твори (оповідання, гуморески) С. Пилипенка різних тематичних груп. Встановлено, що проза письменника досі не має належної літературознавчої оцінки у сучасній науці, хоча, поза сумнівом, заслуговує на це.

Ключові слова: дискурс, стильові концепти, літературний процес, сюжетно-композиційні особливості, жанр, наратив.

Бажання об'єктивно оцінити специфіку українського літературного життя періоду «Розстріляного відродження» репрезентанти сучасної літературознавчої науки демонструють з початку 90-х рр. ХХ століття надзвичайно активно. І здобутки філологічної науки у цьому плані є очевидними. Однак, слід зауважити, що деякі серйозні недомовленості у даному питанні залишаються донині. І йдеться не про епізодичних «працівників пера» того періоду, а про постаті авторитетні у літературному дискурсі епохи, які зробили вагомий внесок у розвиток вітчизняної культури. Такою особою, без перебільшення, є Сергій Пилипенко, якого Григорій Костюк справедливо назвав «однією з найсвітліших і найзаслуженіших постатей на тлі культурного й літературного життя України двадцятих років» [4, с. 721]. Анатоль Гак, якому довелося співпрацювати з С. Пилипенком, високо оцінює діяльність митця: «По-перше – саме Пилипенко перший узявся в 1922 році організувати українських пореволюційних письменників; по-друге – Сергій Володимирович був одним із будівничих і першим директором Українського літературно-наукового інституту ім. Т. Г. Шевченка в Харкові; по-третє – він понад десять років беззмінно працював як головний редактор Державного видавництва України; по-четверте – Пилипенко, незважаючи на перевантаженість службовими, партійними і громадськими обов'язками, писав оповідання, байки та статті; по-п'яте – Сергій Пилипенко, коли почався сталінський погром української літератури, одним із перших був заарештований і розстріляний» [4, с. 732].

Ім'я С. Пилипенка у сучасному літературознавчому дискурсі не можна вважати забутим. Як правило, коли йдеться про одну з найбільш масових українських літературних організацій 20-х рр. ХХ ст. «Плуг», літературну дискусію 1925-28 років, памфлети М. Хвильового, діяльність С. Пилипенка, його естетична платформа викликають критичну оцінку багатьох учених (Ю. Лавріненка, В. Дончика, Ю. Коваліва, М. Шкандрія, С. Павличко та ін.). О. Мукомел справедливо зауважив, що «нинішні літературознавці та

культурологи здебільшого згадують ім'я Сергія Пилипенка тільки як фундатора «Плуга» з його «масовізмом», однобоко оцінюючи значення цієї організації та її керівника без коректив на тодішні соціально-політичні і духовні реалії української громадськості» [4, с. 6]. Вдалою спробою зміни усталених стереотипів сприйняття особи С. Пилипенка у різних культурно-естетичних контекстах є «Шкіц до портрета Сергія Пилипенка» Р. Мельниківа, який став упорядником, автором передмови і коментарів «Вибраних творів Сергія Пилипенка» 2007 р. [4].

Актуальність цієї наукової розвідки обумовлює той факт, що донині власне художня спадщина С. Пилипенка не стала предметом активного зацікавлення фахівців. Зважаючи на недостатню кількість неупереджених аналітичних матеріалів стосовно творчої діяльності С. Пилипенка, є необхідність наголосити, перш за все, на здобутках митця у жанрі малої прози.

Мета роботи обумовила ряд завдань, серед яких: визначення жанрової своєрідності прозового дискурсу письменника; аналіз окремих художніх творів С. Пилипенка під кутом зору їх тематичної, сюжетно-композиційної, мовно-образної специфіки; виділення стильових концептів автора та його місця у літературному процесі початку ХХ століття.

Літературна діяльність С. Пилипенка розпочалася 1918 р. з виходу байки «Воли», яку Олександр Олесь надрукував у газеті «Відродження». З того часу С. Пилипенко позиціонував себе у літературі, перш за все, байкарем. Однак, прозові твори письменника, на думку І. Сенченка, О. Ладена, і Г. Майфета, мають високу художню цінність. Не випадково І. Сенченко зауважує: «У літературі двадцятих років поруч з кращими прозаїками того часу Дніпровським, Косинкою, Слісаренком, Досвітнім, Куликом... слід поставити прозу Сергія Володимировича Пилипенка» [4, с. 21].

Короткий аналіз окремих творів письменника дозволяє створити певне уявлення про своєрідність художнього почерку С. Пилипенка.

Оповідання «Банда» (1924 р.) є художньою рефлексією С. Пилипенка на події громадянської війни. Зокрема, предметом уваги автора стали бандитські наскоки – реалії українського тогочасного селянського побуту. Слід зауважити, що твір написано у кращих традиціях вітчизняних гумористичних оповідань, зокрема відчутним є творчий перегук з творами Остапа Вишні.

В основі сюжетної колізії твору С. Пилипенка – курйозна ситуація, що сталася під час кінематографічного зйомок. Авторіві блискуче вдалося відтворити атмосферу українського села, психологію різних верств населення (селян, бандитського отамана Чорного, коменданта Трясогуза, воєнкама Скорохватського). Заслугує уваги той факт, що С. Пилипенко майстерно використав художню деталь як засіб характеристики персонажів. Наприклад, підкреслюючи «хорообрість» коменданта, автор звернув увагу читачів на його «героїчну» зовнішність під час нападів ворогів: «подряпався так, неначе з котами цілувавсь, беззневими, спорзними» [4, с. 79]. Окремої уваги заслугоує образ отамана Чорного, якого автор, керуючись законами художньої правди, малює не тільки жорстоким грабіжником. С. Пилипенко іронізує з приводу псевдозвалтування Шевчихи отаманом («А може, й того не було, бо клята баба щось дуже рано після цього дитя привела. Чи не Кирило-писарчук, кажуть люди, з нею побандитував, а вже на Чорного звернули, щоб очі одвести старому Шевцеві» [4, с. 78]). Окрім цього отаман у С. Пилипенка – людина освічена, що має підкреслено шанобливе ставлення до Т. Шевченка. Якщо на портрети

політичних діячів в особах Маркса і Леніна Чорний «позирнув люто, плюнув» [4, с. 78], як на класових ворогів, то портрет Т. Шевченка викликав у нього протилежні емоції.

За рахунок використання військової лексики, відповідних синтаксичних конструкцій речень атмосфера підготовки до бою в кінці оповідання відтворена автором дуже динамічно. А несподівана розв'язка (воєнне «підскокиа соколом, та й став стовпом природо-рожнім...») [4, с. 80] підсилює комічне враження від всього твору.

Проблематика оповідання «Страха ради комісарського» є вільною для тогочасного суспільства. С. Пилипенко дав свою художню оцінку такому хибному соціальному явищу як запобігання перед владою, що у творі набуває трагікомічного звучання. Переляк лікарів, їх бажання догодити заввідздор'я, який замість того, щоб виконувати свої професійні обов'язки, шукає «контрреволюцію шипучу», призвели до жахливих наслідків – вмирає молода жінка. Автор художньо переконливо показує, як страх деморалізує учасників дійства. Слід віддати належне принциповості письменника, що наважився на критику державних службовців в особах «заввідздор'я» та «предчека». Рік написання твору – 1924, у самому художньому тексті є чітка прив'язка до хроносу – дата відправлення телеграми – 1923 р. При цьому автор в кінці твору, ніби відмежовуючись від написаного, як наратор, що стоїть осторонь оповіді, іронічно зауважує – «Породилиниця розмови цієї не чула. Предчека там теж не був. А було це року не теперішнього» [4, с. 92]. У такий спосіб С. Пилипенко, використавши один з прийомів літератури сатиричного змісту, натякнув читачеві на актуальність і небезпечність порушеної проблеми.

Сюжетна колізія оповідання «Поворот» є мінорною за своєю емоційною тональністю. В основі оповіді – історія сільського крадія Хоми, який, відсидівши три роки за гратами «серед злодіїв, ворів, убійників» [4, с. 72], повертається до рідного села («на довгождану батьківщину»). Портретна замальовка на початку твору дає уявлення не лише про зовнішність змученої та покаліченої фізично людини, але й дозволяє читачеві зануритися у внутрішній світ персонажа: «З кущів стирчить кошлата людська голова. Вузькі примружені очі пильно вдивляються вниз... По губах бликає непевна усмішка» [4, с. 72]; а трошки пізніше під впливом важких спогадів – «Губи скривилися. В руці тріснула суха гіллячка. Ой, задушив би!.. Ворухнувся у кущах, наче стрибнути кішкою схотів на приземкувати хатки, на катів своїх. І знов прикляк непорушно» [4, с. 72]. Внутрішні монологи художньо ілюструють картину протиріч, що вирують у душі героя, – від радості довгоочікуваної свободи до ненависті до кривдників, що, на думку Хоми, стали першопричиною його життєвих випробувань та злодійських вчинків. Герой нагадує зацьковану тварину, що киче потребує людського тепла. Символом напіввазкової чистоти у душі морально скаліченої людини виступають приємні спогади – політ на «аеропляні». Саме під час польоту здалося Хомі, що земля – «цяцькова», «мов книжка з кольоровими малюнками» [4, с. 73]. Однак, не випадково товариш-літун додав, що «ми нанизу крізь куряву поземну нічого не добачаємо, ходимо, мов у туманах...» [4, с. 73]. Саме образ туману уособлює у творі невизначеність, загадковість стосунків між героєм та односельцями, що передчуває Хома. В оповіданні наявні дві сюжетні інтриги, що закодовані у назві твору «Поворот». Першою несподіванкою для читача є надзвичайно доброзичлива зустріч Хоми з сусідами, другою – контрастом до першої – лицемірне вбивство (на всяк випадок) колишнього злодія-сусіда односельцями. С. Пилипенко не ідеалізує у творі жодного з персонажів, однак симпатії читачів – на боці скривдженого долею і людьми

Хоми, який не втратив віри у людську доброту, сподівання на кращу долю і навіть певну поетичність природи, тоді як «добропорядні» селяни, серед яких була і жінка, спокійно розпорядилися людською долею, щоб не постраждав їх ситий добробут.

В оповіданні «Жовтий ридикюль» автор порушив одну з важливих морально-етичних проблем – злочину і покарання. Кільцева композиція (художній текст починається і закінчується майже однаково: «Стратон не був злодієм» [4, с. 97] – на початку, «Стратон ніколи не був злодієм» [4, с. 99] – в кінці художнього твору) фокусує увагу читачів на головній проблемі. Соціальний стан головного героя має для письменника принципове значення. Стратон був «незаможницького роду», «селянського» і «повага до власності змалечку в ньому виплекана» [4, с. 97]. Аморальна поведінка героя психологічно мотивується автором: Стратон голодує, він ображений соціально-політичною несправедливістю («У-ух, козлище чужоїдське! Ніколи в остаточну перемогу соцреволюції віри не нятиму, доки по базарах оці баби-перекупки з усіма рундуками не щезнуть...» [4, с. 97]). Жовтий ридикюль символізує для головного героя частину того комфортного життя, якого він позбавлений («Там-бо вся надія його, все щастя й добробут» [4, с. 97]). Стаючи на шлях злочину, Стратон як подарунок долі сприймає «тую пані з жовтим ридикюлем» [4, с. 98] і навіть Бога записує собі у спілки. Втрата героєм моральних орієнтирів призводить до логічного фіналу. Стан головного персонажа у кінці твору художнього довершено передано за допомогою портретної характеристики: «Стратонове обличчя вмиє застигло в кривій усмішці, очі зробилися круглі, бляшані, брови полізли на лоб – жовтий ридикюль був порожній» [4, с. 99]. Ідейно-тематична спрямованість, відвертий дидактизм твору обумовлені художніми завданнями автора.

Художній задум оповідання «Скарб» структурно вдало реалізується письменником за допомогою перетину двох сюжетних ліній, об'єднаних одним ідейно-тематичним ключем. У поле художнього осмислення С. Пилипенка знову попадає одна з його улюблених морально-етичних тем – влада грошей над людиною. Світова літературна традиція репрезентована значною кількістю художніх текстів різних жанрів, присвячених пошукам скарбів. У С. Пилипенка свій оригінальний погляд на проблему. Представники творчої інтелігенції початку ХХ століття («довготелесий поет» Панюра і його товариш «заклопотаний повістяр» Ласоцький) у своєму бажанні покращити своє матеріальне становище за рахунок «діамантів» колишнього багатія Слущкого викликають авторську іронію. Однак, коли йдеться про історію життя колишнього можновладця і його родину, ідейно-емоційні акценти автора набувають інших відтінків. Письменнику вдається з великою художньою силою показати трагедію родини, що у своїй гонитві за діамантами інтенсивно деградує, починаючи від втрати родинних зв'язків, і завершуючи божевільям і смертю всіх членів сім'ї.

Оповідання «Чув'яки» за свою ідейно-емоційною концепцією – антиміщанський гімн. Назва твору є символом тихого, «подушково-серветочного» міщанського середовища, яке ненавидів наратор. Можна припустити, що твір має автобіографічні мотиви, оскільки ліричний герой оповідання – творча особистість, редактор. Враховуючи те, що сам С. Пилипенко був людиною активної громадянської позиції, трудоголік, що знаходився у постійному соціально-політичному вирі життя, можна припустити, що міщанство він вважав суттєвою людською вадою і соціальним злом. В особі головного героя – поета, що бездарно оспівував Кавказ та невтомно будував власний добробут, автор

уособлював всіх літературних графоманів, для яких творчість ставали лише комфортною формою заробітку. Особливу увагу звертає письменник на дружину головного героя, яка у творі змальована частиною загального інтер'єру, його дбайливим охоронцем. Сам поет є ідеологом, засновником «дидилії», який дуже боїться втратити свої надбання. С. Пилипенко проводить у творі психологічне дослідження, протиставляючи внутрішні світи двох антагоністів – наратора і поета-пігмея, пререпрезентантів протилежних світоглядних позицій. Концепція самого автора чітко сформульована його прототипом: «Просто я не люблю самовдоволених людей, і мені здається, що їм нічого робити на землі...» [4, с. 95].

На основі критичного огляду творів С. Пилипенка можна зауважити, що улюбленими жанровими формами у прозі автора є оповідання, новели, гуморески. Тематичний діапазон письменника є доволі широким. С. Пилипенка цікавили як соціальні-політичні, так і морально-етичні проблеми, що набули особливої актуальності у складну епоху глобальних потрясінь початку ХХ століття. Сюжетні колізії творів митця часто мають несподівану розв'язку. Герої С. Пилипенка виписані об'ємно, їх поведінка у художньому тексті психологічно вмотивована. Художня деталь при цьому часто є вдалим засобом розкриття образу. Значна частина прозових творів автора має яскраву виражену гумористичну чи сатиричну спрямованість, коли письменник ставить собі за мету викриття соціально шкідливих явищ або морально-етичних людських вад.

Отже, аналіз прозового дискурсу С. Пилипенка дозволяє констатувати високий художній рівень його творів. Тож перспектива майбутніх досліджень у цьому напрямку є очевидною.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Двадцять років: літературні дискусії, полеміки. Літературно-критичні статті. Упоряд. В. Г. Дончик. – К.: Дніпро, 1991. – 366 с.
2. Ладен О. [Рецензія на книгу] Пилипенко С. Тисячі в одиницях: Збірка оповідань. Вид-во «Укр. Робітник», 1928 / Молодняк. – 1928. – № 10.
3. Майфет Г. [Рецензія на книгу] Пилипенко С. Тисячі в одиницях: Збірка оповідань / Друге, доповнене видання. – Х.: ДВУ, 1929 // Червоний Шлях. – 1930. – № 3. – 227 с.
4. Пилипенко С. Вибрані твори / Упоряд., передм., прим. Ростислава Мельникова. – Київ: Смолоскип, 2007. – 887 с.

Грачева Т. Н., канд. пед. наук., доцент

Мариупольский государственный университет, Мариуполь

ПРОЗАИЧЕСКОЕ НАСЛЕДИЕ С. ПИЛИПЕНКО В ЛИТЕРАТУРНОМ КОНТЕКСТЕ «КРАСНОГО РЕНЕССАНСА»

В статье основное внимание уделено определению места прозы С. Пилипенко, одного из ярких представителей украинского литературного процесса начала XX века, в отечественной общекультурной среде. Определены доминантные черты прозы писателя (жанровые, идейно-тематические, сюжетно-композиционные, языково-образные особенности). С точки зрения авторского своеобразия проанализирована проза (рассказы, юморески) С. Пилипенко разных тематических групп. Определено, что проза писателя на сегодня не имеет необходимой литературоведческой оценки в современной науке, хоть, без сомнения, заслуживает этого.

Ключевые слова: дискурс, стилистические концепты, литературный процесс, сюжетно-композиционные особенности, жанр, нарратив

Grachova T. M., candidate of pedagogical sciences, docent
Mariupol State University, Mariupol

THE PROSE HERITAGE OF S. PILIPENKO IN THE LITERATURE CONTEXT OF «RED RENAISSANCE»

*The article is focused on the determination of the place of the prose work of S. Pilipenko, of one of the brightest representatives of the Ukrainian literary process of the early twentieth century, in the national cultural space. The work analyzes the ambiguous views of literary critics of S. Pilipenko's creative activities. There is noted that the artistic heritage of the artist has practically remained beyond the careful attention of scientists. As the writer's prose does not have an appropriate literary assessment in modern science, the author of the article considers it pointful to determine the dominant features of the writer's prose discourse (genre, ideologic-thematic, plot-compositional, linguistic-figurative peculiarities) on the basis of the analysis of concrete stories and humoresques of S. Pilipenko. **The article gives a detailed analysis of S. Pilipenko's prose works of various thematic groups from the point of view of author's peculiarity.***

Key Words: discourse, style concepts, literary process, plot-compositional peculiarities, genre, narrative.

УДК: 82.09

Грушко С.П., канд. филол. наук, доцент
Южноукраинский национальный педагогический университет
имени К. Д. Ушинского, Одесса

ИСТОРИЯ И СОВРЕМЕННОСТЬ В НЕМЕЦКОЙ ЛИТЕРАТУРЕ ПЕРВОЙ ПОЛОВИНЫ XX ВЕКА: НИЦШЕАНСКАЯ ЭСТЕТИКА «НОВОЙ ОПТИКИ ЖИЗНИ» В ТВОРЧЕСТВЕ ТОМАСА МАННА

В статье рассматривается своеобразие художественно-эстетической системы раннего творчества Т. Манна в контексте развития немецкой философской и эстетической мысли рубежа веков (влияние идей Вагнера и Ницше). Опираясь на традиции немецкого реалистического романа, достижения науки и новые философско-эстетические концепции, писатель создает новый тип прозы, оказавший влияние на европейскую литературу XX века. Важнейшей проблемой творчества Манна является проблема соотношения жизни и творчества (искусства), которая решается писателем амбивалентно, что и делает прозу Манна явлением уникальным и знаковым.

Ключевые слова: художественная система, искусство и жизнь, гармония, мифологизация, мотив.

© Грушко С.П., 2018

Київський національний університет імені Тараса Шевченка

Видавничий дім Дмитра Бураго

Наукове видання

«**МОВА І КУЛЬТУРА**»

Випуск 21

Том V (194)

АНАЛІЗ І ІНТЕРПРЕТАЦІЯ ХУДОЖНЬОГО ТЕКСТУ (ПРОБЛЕМИ, СТРАТЕГІЇ, ДОСЛІДИ):

II МІЖНАРОДНА НАУКОВА КОНФЕРЕНЦІЯ,
НАЦІОНАЛЬНИЙ ПЕДАГОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІМЕНІ М.П. ДРАГОМАНОВА,
26-27 квітня 2018 року

Київ
2018

Київський національний університет імені Тараса Шевченка

Издательский дом Дмитрия Бурого

Научное издание

«ЯЗЫК И КУЛЬТУРА»

Выпуск 21

Том V (194)

АНАЛИЗ И ИНТЕРПРЕТАЦИЯ ХУДОЖЕСТВЕННОГО ТЕКСТА (ПРОБЛЕМЫ, СТРАТЕГИИ, ОПЫТЫ):

II МЕЖДУНАРОДНАЯ НАУЧНАЯ КОНФЕРЕНЦИЯ,
НАЦИОНАЛЬНЫЙ ПЕДАГОГИЧЕСКИЙ УНИВЕРСИТЕТ
ИМЕНИ М.П. ДРАГОМАНОВА,
26-27 апреля 2018 года

Киев
2018

М 74 МОВА І КУЛЬТУРА. (Науковий журнал). – К.: Видавничий дім Дмитра Бураго, 2018. – Вип. 21. – Т. V (194). – 304 с.

Наукове видання «Мова і культура» засноване у 1992 році

Видання зареєстроване Міністерством юстиції України.
Свідоцтво КВ № 12056-927ПП від 4.12.2006 р.

Затверджено постановою президії ВАК України
від 18 листопада 2009 р. № 1-05/5

ISSN 2522-4948 (Online), ISSN 2522-493X (Print)

Засновники:

Київський національний університет імені Тараса Шевченка
Видавничий дім Дмитра Бураго

Видається за рішенням Вченої ради Інституту філології
Київського національного університету імені Тараса Шевченка від 19.02.2007 р.

Головний редактор Д. С. Бураго

Редакційна колегія:

д-р філол. наук, проф. **С. Д. Абрамович**, канд. філол. наук, доц. **П. П. Алексєєв**;
д-р філол. наук, проф. **В. М. Бріцин**; д-р філол. наук, проф., академік АН ВШ України **Ю. Л. Булаховська**; д-р філол. наук, проф. **О. П. Воробйова**; д-р філол. наук, проф., академік АН ВШ України, заслужений працівник ВШ України **Л. П. Іванова**;
д-р філол. наук, проф. **Т. В. Клеофастова**; д-р філол. наук, проф. д-р філол. наук, проф. **Ю. І. Корзов**; д-р філол. наук, проф. **Н. В. Костенко**; д-р філол. наук, проф. **О. О. Корнієнко**;
д-р філол. наук, проф. **Г. Ю. Мержинська**; д-р філол. наук, проф. **А. К. Мойсієнко**;
д-р філол. наук, проф. **Ю. Л. Мосенкіс**; д-р філол. наук, проф. **Н. Г. Озерова**; д-р філос. наук, проф., академік НАН України **О. С. Онищенко**; д-р пед. наук, канд. філол. наук, проф. **Г. В. Онкович**; д-р філол. наук, проф. **Т. А. Пахарєва**; д-р філол. наук, проф. **Г. Ф. Семенюк**; д-р філол. наук, проф., академік НАН України, заслужений діяч науки і техніки України **В. Г. Склярєнко**; д-р філол. наук, проф. **Н. В. Слухай**; д-р філол. наук, проф. **О. С. Снитко**; д-р філол. наук, проф. **Е. С. Соловей**; д-р психол. наук, проф., член-кор. АПН України **Н. В. Чепелєва**.

ИСТОРИЯ СКВОЗЬ ПРИЗМУ ЛИТЕРАТУРЫ

<i>Абабина Н.В.</i> ХУДОЖЕСТВЕННЫЙ ТЕКСТ КАК СИНЕРГЕТИЧЕСКАЯ СИСТЕМА (НА МАТЕРИАЛЕ ТВОРЧЕСТВА И. А. БУНИНА)	5
<i>Алешка Т.В.</i> «ПРЕДЧУВСТВУЯ, НО ЗНАНЬЯ ИЗБЕЖАВ...»: ПРОБЛЕМЫ ИСТОРИИ И КУЛЬТУРЫ В РЕПИНСКОМ ЦИКЛЕ СТИХОВ БЕЛЛЫ АХМАДУЛИНОЙ	12
<i>Аманова Г.А.</i> СИМВОЛИКА КОРЕЙСКОЙ КЛАССИЧЕСКОЙ ПОЭЗИИ В ПЕРЕВОДАХ АННЫ АХМАТОВОЙ	19
<i>Анненкова Е.С.</i> «ШЕПОТ ИСТОРИИ» В ИСТОРИОГРАФИЧЕСКОЙ ПРОЗЕ ДЖ. БАРНСА	24
<i>Астахова А.А.</i> МИФО-ФОЛЬКЛОРНЫЕ РЕЦЕПЦИИ В ПОВЕСТИ В. РАСПУТИНА «ПРОЩАНИЕ С МАТЕРЬЮ»	34
<i>Бацак Н. І.</i> ПРИКАЖЧИК – ЧИТАЧ І ГЕРОЙ ЛІТЕРАТУРИ ДРУГОЇ ПОЛОВИНИ ХІХ – ПОЧАТКУ ХХ СТОЛІТТЯ	44
<i>Боровская Е.Н.</i> ОБРАЗ «БАРЫНИ БОЛЬШОЙ» В ПОЭЗИИ Н. А. ЛЬВОВА	53
<i>Грачова Т.М.</i> ПРОЗОВА СПАДЩИНА С. ПИЛИПЕНКА У ЛІТЕРАТУРНОМУ КОНТЕКСТІ «ЧЕРВОНОГО РЕНЕСАНСУ»	59
<i>Грушко С.П.</i> ИСТОРИЯ И СОВРЕМЕННОСТЬ В НЕМЕЦКОЙ ЛИТЕРАТУРЕ ПЕРВОЙ ПОЛОВИНЫ ХХ ВЕКА: НИЦШЕАНСКАЯ ЭСТЕТИКА «НОВОЙ ОПТИКИ ЖИЗНИ» В ТВОРЧЕСТВЕ ТОМАСА МАННА	64
<i>Дербенева Л.В.</i> ОНТОЛОГИЧЕСКИЙ АСПЕКТ СИМВОЛИЧЕСКИХ ОБРАЗНЫХ МОТИВОВ ОГНЯ И ХОЛОДА В СМЫСЛОВОЙ ЛИНИИ ТЕКСТА А. С. ГРИБОЕДОВА «ГОРЕ ОТ УМА»	69
<i>Дудніков М.О.</i> ТЕМАТИЧНИЙ ДІАПАЗОН РОСІЙСЬКОГО ІСТОРИКО-АВАНТЮРНОГО РОМАНУ КІНЦЯ ХІХ – ПОЧАТКУ ХХ СТ.	75
<i>Еремина-Чащина М.В.</i> ЭСХАТОЛОГИЧЕСКИЙ МИФ В НОВЕЛЛИСТИКЕ С. Д. КРЖИЖАНОВСКОГО 1920-1940-Х ГОДОВ	82
<i>Жук Ю.В.</i> ДЕТЕКТИВНІ ЕЛЕМЕНТИ У ПОСТМОДЕРНІСТСЬКОМУ РОМАНІ Г. ДЕЛЬ ТОРО ТА Ч. ХОГАНА «ШТАММ»	88
<i>Зозуляк Д.В.</i> ХУДОЖНЄ ВІДОБРАЖЕННЯ ОБРАЗУ ВАТРИ У ТВОРЧОСТІ УКРАЇНСЬКИХ ПИСЬМЕННИКІВ (НА МАТЕРІАЛІ ТВОРІВ М. КОЦЮБІНСЬКОГО «ТІНІ ЗАБУТИХ ПРЕДКІВ», С. ВІНЦЕНЗА «НА ВИСОКІЙ ПОЛОНИНІ», С. ПУШИКА «ВАТРА НА ЧОРНІЙ ГОРІ»)	94